

LICEO "MONTURIOL"

CALLE PEP, 9 y 11 Tél. 166

FIGUERAS

CENTRO DE ENSEÑANZA FUNDADO EN 1913.

Los éxitos alcanzados por este Centro son la prueba más elocuente de la índole de la labor pedagógica desarrollada en el durante sus diez y seis años de existencia.

Excelente presentación.—Profesorado competente, titular.—Seriedad máxima.—Disciplina por conocimiento de la naturaleza psíquica del alumno.

Internos, medio pensionistas y externos.

Clases a señoritas en locales aparte.

able. Es senten dir tantes tonteries expressades per llavis divins. Però que ella es calli, i damunt aquestos horitzons que la seva vacuitat fa inaccessibles com un mar, hi brillarà sols el gran i pur cel de la seva beutat.

(Drets reservats).

Espectacles

per DON SERVANDO

Cine Jardín

«Negro y Rojo» fou ço més sobressortint del programa de diumenge passat. La mentada pel·lícula històrica logrà reixir per sa bella i perfecte tècnica i per sa interpretació excel·lent. Ivan Mosjoukine l'eminent actor rus féu una nova creació del personatge que representava; i és que Ivan Mosjoukine sembla més un home «d'altre temps», que de l'època actual.

En quant a l'argument, ja no el trobarem tan perfecte. Certs detalls força equivocats. Al final, no sabem perquè triomfa el protagonista. Passa durant tota la pel·lícula com un home meçquí de cor, audaç, valent i ambiciós. Sacrifica la seva primera amor, assassinant-la únicament per haver-lo delatat per gelosia, i al final resulta premiat amb l'amor de la marquesa, a qui ha conquistat amb no altra cosa que una audàcia il·limitada.

Gairebé estem segurs que l'obra original (es tracta d'un arranjament d'una obra literària) no es desenrotlla l'assumpte d'aquesta manera.

Com a fi de festa, una dona que tenia força. Com que no val la pena perquè com més força tenen les dones menys ens plauen, ni tan sols el seu nom volem apuntar.

Sala Edison

Ja fa alguns dies que en aquest cine

ens plau més la primera pel·lícula que la segona. A què és degut? Procurarem esbrinar-ho. Es innegable que posin en darrer terme la pel·lícula que els costa més diners, més d'adquirir, la que porta més fama. Doncs bé; no hi ha més que una solució. Que les grans vedettes passen empeses per les «stars» que surten noves i que les cases modestes van perfeccionant-se i ja arriben a poder rivalitzar amb les de reconeguda fama.

Amb això queda feta nostra impressió cinematogràfica. De manera que insistim en que va plaure'm més «Al levantar el vuelo» que «Las mentiras de etz...»

Per a fi de festa, dugues ballarines. Una parella de ball castiç. A nosaltres no ens plau aquest gènere, però Mary-Chelo van agradar-nos, perfectament al so i al compàs que tocaven els músics.

Casino Menestral

La Companyia Mestres-Querol continua els seus èxits ascendents. Dijous passat vejérem a la sala d'espectacles a famílies distingidíssimes que feia molt i molt temps no veíem. Fins ens semblava que ens trobàvem en aquelles vetllades de l'antic Teatre Principal. Representaven «Los hijos artificiales» i el públic aplaudí frenèticament als artistes tots, que assolien satisfer-lo per complet, fent-li passar una vetllada inmillorable. Reixiren Querol, Cabré Garriga, Monterde pels homes. I germanes Mestres per les senyores.

El diumenge estrenaren «El camí recte». «El camí recte» és una obra moral i educativa — ja ho resaven els programes—. Si tots els pares rics es comportessin com el Lleonard de «El camí recte», els hospicis no serien tant plens de criatures desamparades. Es un monòleg corejat. La figura de D. Lleonard pren tant de relleu que deixa tots els altres personatges a segon lloc. Josep Querol interpreta aquest personatge d'una fàisó digne de tota lloança. Per a ell foren els aplaudiments de tota la nit. Això si, encara que en segon terme, no volem oblidar al Sr. Mas, Cabré, Garriga i a la Sra. Ramona Mestres.

L'autor Albert d'Arús—desconegut per a nosaltres— va mostrar-nos que tenia

pastà de dramaturg. Cal dir que fou una de les obres més aplaudides i amb més silenci escoltades. Demà dijous: Cobardias, de Linares Rivas; i diumenge «La cançó de l'emigrant», el darrer èxit de nostre conciutadà P. Teixidor Elías.

Associació de Música

per FARISTOL

Ahí es va escaure el quart concert del setèim curs de l'Associació de música de nostra ciutat. Anava a càrrec del «Quintet Català» novella entitat musical constituïda no fa pas molt temps, i de la qual en formen part, Eduard Bocquet, Antoni Escofet, Josep Julibert, Josep Trotta i Guillem Gargantà.

Constituïen el programa, les obres següents:

Quarteto en sol menor, de Mozart. Vistes al mar, de Toldrà. Dos novel·litas, de Glazunoff. Quintet en mi bemol, Schumann.

En totes les composicions la novella entitat assolí un èxit ben remarcable d'execució i justesa—sobretot si es té en compte la juvenessa del quintet—però assoliren reixir en les «Vistes al mar» de Toldrà, sobretot en «Allà en les llunyanies» que se'n emportaren els màxims aplaudiments del migrat públic que ahir assistí al mentat concert.

També va plaure en grau superlatiu el quintet en mi bemol de Schumann.

I ara, a esperar amb delactança, els concerts extraordinaris que ens anuncien pels mesos de febrer, març i abril.